

Helemaal alleen

Lillian wilde niet de enige jongevrouw zijn.

Mikaela Wilkins
(Gebaseerd op een waargebeurd verhaal)

Vandaag was Lillians laatste dag in het jeugdwerk. Ze zou de andere jeugdwerkkinderen missen. Er waren er maar drie: twee jongere meisjes en haar broertje, Michael.

'Wat vind je ervan om naar de jongevrouwen te gaan?' vroeg haar jeugdwerklerkracht.

'Ik kan niet wachten om samen met de oudere meisjes naar de les te gaan!' zei Lillian.

'Ik ben blij dat je er zin in hebt', zei haar leerkracht. 'Wie zitten er nog meer in de jongevrouwen?'

Lillian dacht aan de oudere meisjes uit de wijk. Summer en Cova waren net klaar met de middelbare school. Melvina was net verhuisd. Wacht. Maar dan bleef alleen Lillian over.

Hoe zou haar jongevrouwenklas eruitzien? Alleen zij en haar leerkrachten? Dat klonk ongemakkelijk, en eenzaam. Lillian werd zenuwachtig bij deze gedachte. Ze fronste. Ze wilde niet de enige jongevrouw zijn.

De rest van de dag kon Lillian er alleen maar aan denken dat ze de enige jongevrouw was. Tijdens het avondeten prikte ze in het eten op haar bord zonder er een hap van te nemen. Ze mompelde toen het haar beurt was om tijdens de gezamenlijke Schriftstudie voor te lezen.

Mama legde haar Schriften neer. 'Wat is er?' vroeg ze.

Lillian zuchtte. 'Ik ben helemaal alleen in de jongevrouwen!'

Mama ging naast Lillian zitten. Ze gaf haar een knuffel. 'Dat is niet makkelijk', zei ze. 'Wat kunnen we doen om je te helpen?'

Lillian dacht even na. 'Misschien kunnen we bidden dat er nog een meisje in de wijk komt wonen. En misschien kan papa me een zegen geven.'

Papa glimlachte. 'Dat zijn geweldige ideeën.'

Het gezin knielde neer om te bidden. 'Hemelse Vader,' begon Lillian, 'ik ben blij dat ik naar de jongevrouwen ga. Ik wil liever niet alleen zijn, maar het is ook goed als dat uw wil is. Laat me alstublieft weten wat ik kan doen om me beter te voelen. Als U een gezin met een meisje van mijn leeftijd wilt inspireren

om naar onze wijk te verhuizen, zou dat ook geweldig zijn.'

Na het gebed legde papa zijn handen op haar hoofd. 'Ik zegen je dat je je rustig zult voelen over de jongevrouwen', zei hij. 'Onze hemelse Vader zal je zegenen als je zijn hulp inroept.'

Lillian voelde zich *inderdaad* rustig. Ze wist nog niet wat ze kon doen om de overgang naar de jongevrouwen makkelijker te maken. Maar tegelijkertijd wist ze dat onze hemelse Vader haar zou helpen.

Op zondag was Lillian nog steeds een beetje zenuwachtig. Maar ze herinnerde zich de rust die ze na papa's zegen had gevoeld. Ze wist dat het goed met haar zou komen.

In de avondmaalsdienst kondigde de bisschop aan dat zuster Barns de nieuwe jongevrouwenpresidente zou worden. Zuster Barns stond op toen haar naam werd genoemd. Lillian kende haar niet echt, maar ze zag er vriendelijk uit.

Mama had gezegd dat haar jongevrouwenleidster een van haar beste vriendinnen werd toen zij zo oud was als Lillian. Misschien konden Lillian en zuster Barns vriendinnen worden! Het was een antwoord op haar gebed.

Na de avondmaalsdienst ging Lillian naar haar nieuwe klaslokaal. Er stond een ouder meisje in de gang.

'Hoi', zei Lillian. 'Ben je hier op bezoek?'

Het meisje schudde haar hoofd. 'Nee. Ik ben hier net komen wonen.'

Lillian glimlachte. 'Welkom in onze wijk. Dit is mijn eerste dag in de jongevrouwen.' Zij ging met het meisje in de klas zitten. 'Ik heet trouwens Lillian.'

'Dat meen je niet!' zei het nieuwe meisje. 'Ik heet ook Lillian!'

Lillian moest lachen. Haar hemelse Vader had haar gebed verhoord! Misschien zou ze toch niet zo eenzaam zijn in de jongevrouwen. ●

Dit verhaal vond in Australië plaats.

